

Η ελευθερία του ατόμου, μια περιφρούρηση και η Χρυσή Αυγή

Σαμιακού Νεφέλη, Μπότση Μαρία

Σκηνή πρώτη:

Ημέρα γενικής απεργίας. Ώρα 6:30, η ώρα προγραμματισμένης προσέλευσης του κόσμου για την περιφρούρηση της απεργίας. Σημείο συνάντησης ένα call-center της Εθνικής Τράπεζας στο οποίο εργάζονται ως ενοικιαζόμενοι σχεδόν 300 εργαζόμενοι από τέσσερις διαφορετικές εταιρίες. Ήδη στις 7 έχουν μαζευτεί αρκετός κόσμος, η πλειοψηφία τους μέλη του σωματίου «Σύλλογος Δανειζόμενου Προσωπικού Τραπεζικού Τομέα», μέλη άλλων σωματείων όπως το ΣΕΠΤΕΑ αλλά και συμπαραστεκόμενοι στη δράση του σωματίου. Λίγο αργότερα καταφθάνει η πρώτη «αγανακτισμένη» εργαζόμενη που θέλει οπωσδήποτε να μπει στο χώρο εργασίας της γιατί όπως λέει με ένταση είναι ατομική της ελευθερία. Δηλώνει ότι θέλει 2 χρόνια για να βγει στη σύνταξη και δεν την απασχολεί τι συμβαίνει γύρω της, γιατί όπως λέει με καμάρι έχει δουλέψει 29 χρόνια σε αυτή την τράπεζα και δεν έχει κανένα απολύτως παράπονο. Αναζητεί απεγνωσμένα ένα τηλέφωνο να πάρει την αστυνομία ώστε να παρέμβει για να την αφήσει το σωματείο να μπει στο χώρο εργασίας της. Οι διάλογοι που ακολουθούν είναι ιδιαιτέρως απολαυστικοί στην προσπάθεια να βγει κάποιο νόημα από το παραλήρημα της. Όλα θα γίνουν πιο ξεκάθαρα με την άφιξη της αστυνομίας...

Σκηνή δεύτερη:

Μετά από λίγα λεπτά εμφανίζεται δεύτερη πραγματικά «αγανακτισμένη» εργαζόμενη που θέλει να ασκήσει οπωσδήποτε το ατομικό δικαίωμα του εργάζεσθαι. Όπως λέει ωρυόμενη είναι ατομική της ελευθερία και όλα στον χώρο εργασίας της τα βρίσκει εξαιρετικά. Δεν έχει ακούσει τίποτα για το συνάδελφό της που απολύθηκε πριν λίγες μέρες γιατί του μίλησε άσχημα ένας πελάτης! Αυτά είναι ατομικές υποθέσεις του καθενός και όπως πληροφόρησε τους παρευρισκόμενους σε όλους τους τόνους αν βρεθεί και αυτή στη θέση της απολυμένης, γεγονός που η ίδια θεωρεί απίθανο καθώς είναι εξαιρετική υπάλληλος, θα φροντίσει να το αντιμετωπίσει μόνη της και δεν θέλει κανείς να την υπερασπιστεί (ειδικά το σωματείο). Αρνείται emphaticά να καταλάβει τη σημασία της απεργιακής περιφρούρησης, αφού ο καθένας έχει το συνταγματικό δικαίωμα να κάνει ό,τι θέλει. Όποιος εργαζόμενος θέλει να απεργήσει μπορεί να το κάνει εν πλήρη ελευθερία και χωρίς καμία επίπτωση στην εργασία του και δεν πιστεύει ότι το μέλλον για όποιον επιλέξει να απεργήσει είναι ανάμεσα στους 1.500.000 ανέργους.

Σκηνή τρίτη:

Ενώσω εξελίσσονται οι παραπάνω διάλογοι καταφθάνει ένα περιπολικό με δυο αστυνομικούς υπηρεσίας, οι οποίοι είχαν λάβει κλήση από την πρώτη αγανακτισμένη εργαζόμενη, η οποία επιπλήττει τους αστυνομικούς ότι δεν κάνουν σωστά τη δουλειά τους και δεν διώχνουν το σωματείο από την πύλη της εισόδου. Οι αστυνομικοί από την πλευρά τους της ζητούν να μην ανακατεύεται στη δουλειά τους και εκείνη τους ανταπαντά ότι θα φέρει τη Χρυσή Αυγή να διώξει το σωματείο, γιατί αυτοί είναι «πραγματικά παλικάρια». Η απάντηση του απηυδισμένου αστυνομικού είναι αποστομωτική: «Και δεν πας να τους φωνάξεις, στα μου τα δυο». Όσο το αίτημα της κυρίας για την απώθηση του σωματίου δεν ικανοποιείται, συνεχίζει απτόητη αποκαλύπτοντας τις ιδεολογικές της

καταβολές φωνάζοντας προς τη μεριά των συγκεντρωμένων στην πύλη εισόδου «εσείς οι κομμουνιστές είστε με τους λαθραίους που έχουν καταστρέψει τη χώρα», «μόνο η Χρυσή Αυγή μπορεί να μας προστατέψει» κλπ κλπ.

Σκηνή τέταρτη:

Σταδιακά μαζεύονται οι εργαζόμενοι, οι οποίοι εμφανώς δε θέλουν να δουλέψουν και αξιοποιώντας την παρουσία του σωματείου τους κάθονται στην άκρη ζητώντας διακριτικά (γιατί οι καλοθελητές είναι πανταχού παρόντες) αυτό να παραμείνει όσο το δυνατόν περισσότερο ώστε να μπορέσουν να μην εργαστούν τη μέρα της γενικής απεργίας. Η διεύθυνση φυσικά δεν μένει αδρανής και δίνει εντολή να μην απομακρυνθεί κανείς εργαζόμενος από τον χώρο καθώς όταν φύγει το σωματείο θα δοθεί σήμα να μπουν όλοι οι εργαζόμενοι μέσα. Όπως λένε χαρακτηριστικά οι ίδιοι οι εργαζόμενοι «ακόμα και 5' πριν τη λέξη της βάρδιας να φύγετε θα μας δώσουν εντολή να μπούμε μέσα και να δουλέψουμε για πέντε λεπτά». Κατά τις 10:00 εμφανίζεται ένα διευθυντικό στέλεχος το οποίο θέλει διακαώς – και δικαιολογημένα λόγω της θέσης του - να εργαστεί. Δηλώνει μάλιστα ότι οι παρευρισκόμενοι δεν καταλαβαίνουν από ελευθερία και τα συνταγματικώς κατοχυρωμένα ατομικά δικαιώματα, επικαλούμενος το '73 (άλλος ένας αγωνιστής με βαριές περγαμηνές). Η απάντηση που έλαβε ήταν ότι «και το '73 θα ήθελαν κάποιοι κάφροι να κάνουν μάθημα στο Πολυτεχνείο». Το αποτέλεσμα είναι η αναχώρησή του από την πύλη και η αναμονή του σε γειτονική καφετέρια ώστε να έχει όσο μπορεί τον έλεγχο της κατάστασης.

Σκηνή πέμπτη:

Οι παρευρισκόμενοι εργαζόμενοι ζητούν να μάθουν περισσότερες πληροφορίες για το σωματείο και πιάνουν χαλαρές συζητήσεις με τα μέλη του σωματείου και τους παρευρισκόμενους. Ορισμένοι μάλιστα από αυτούς ζητάνε πολύ προσεκτικά να γίνουν μέλη του σωματείου γιατί καταλαβαίνουν ότι μόνο με την οργανωμένη συλλογική δράση μπορεί να καταφέρουν κάτι. Όσο συμβαίνουν αυτά ανακοινώνεται ότι η διοίκηση έδιωξε τους εργαζόμενους της πρώτης δωρης βάρδιας γιατί κατάλαβε ότι το σωματείο δεν είχε σκοπό να εγκαταλείψει τον αγώνα και αναμένεται η ανακοίνωση και για την επόμενη βάρδια.

ΤΙΤΛΟΙ ΤΕΛΟΥΣ:

Η κινητοποίηση του κλαδικού σωματείου «Σύλλογος Δανειζομένου Προσωπικού Τραπεζικού Τομέα» είχε ως αποτέλεσμα δυο 7ωρες βάρδιες να μείνουν εκτός κτιρίου με αποτέλεσμα μεγάλη ζημιά στην είσπραξη οφειλών.

Με «ορθολογικούς όρους» δεν θα έπρεπε να τους πειράζει τόσο πολύ να μην εργαστούν 150 εργαζόμενοι για μια μέρα. Έτσι κι αλλιώς υπάρχουν και αλλού τηλεφωνικά κέντρα που μπορούν να παραπέμπονται οι κλήσεις. Επίσης μην ξεχνάμε ότι αναφερόμαστε σε ένα εργασιακό χώρο με ενοικιαζόμενους και διαλυμένο κάθε συλλογικό εργατικό δικαίωμα. Το ουσιαστικό όμως πρόβλημα για αυτούς είναι ότι υπάρχει ακόμα η δυνατότητα της συλλογικής δράσης με απτά αποτελέσματα. Το πρόβλημά τους είναι η ίδια η ύπαρξη των σωματείων ως χώροι δράσης και κινητοποίησης των εργαζομένων. Άλλωστε ξέρουν ότι ο αντίκτυπος κάθε πετυχημένης δράσης ενός σωματείου έχει πολλαπλασιαστικά αποτελέσματα στους εργαζόμενους. Επιπλέον, ξέρουν πως αφού κάτι συνέβη μια φορά επιτυχημένα στην επόμενη γενική απεργία μπορεί να ξανασυμβεί. Τους φοβίζει ότι ένα μικρό μαχητικό σωματείο με λίγες δεκάδες κατάφερε να κλείσει έστω και για κάποιες ώρες ένα κάτεργο. Τους φοβίζει γιατί ξέρουν τη δύναμη που έχουν οι εργαζόμενοι όταν ενάντια

στην λογική της «ατομικής ελευθερίας» διαλέξουν την δέσμευση στον συλλογικό δρόμο. Μια υπενθύμιση ότι η συλλογικότητα παραμένει ο πιο αποτελεσματικός τρόπος για να κερδίζουμε την αξιοπρέπεια μας. Άρα και ο πιο επικίνδυνος για αυτούς.